

DISCURS DE DEFENSA DE LA PROPOSTA DE LLEI DE L'ESPORT

Parlament de Catalunya, 13 de novembre de 2019

Molt bon dia, president del Parlament, membres de la Mesa, president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades.

És per nosaltres un immens honor poder estar avui aquí, al Parlament de Catalunya. M'acompanyen presidents i presidentes de federacions, de clubs, consells esportius, i agents significatius i científics del sector. Estic convençut que el nostre president d'honor David Moner estaria molt orgullós del que avui estem fent aquí.

Dividiré la meva intervenció en tres parts:

- 1- La força transformadora de l'Esport.
- 2- L'univers de l'esport català en dades.
- 3- Demandes i necessitats del sector esportiu

Els promotors de la LLP som dirigents esportius que tenim l'orgull de poder dir que som successors d'en Pompeu Fabra, ja que ell va ser el primer president de la Unió de federacions l'any 1933.

Pompeu Fabra entenia que la millor manera de transformar la societat era mitjançant l'esport, que ens permet arribar a tothom. Mostra d'aquesta capilaritat, d'aquesta força, és la que hem pogut demostrar en aquests últims mesos aconseguint **154.492 signatures de suport**. Vull fer un espacial agraïment als milers de voluntaris, dirigents de clubs, federacions, esportistes i familiars que han recollit signatures en favor d'aquesta nova llei, volem donar 154.492 gràcies.

Els hi sona la frase: L'esport no s'ha de polititzar? Avui els hi venim a fer una proposta diferent: i si, en lloc de polititzar l'esport, **esportivitzem la política?**

Vull posar quatre exemples que demostren aquesta força transformadora de l'esport.

El primer, el naixement dels JJOO al 776 aC a l'Antiga Grècia. On els diversos pobles varen instaurar la pau olímpica cada quatre anys, una treva en què s'unien per celebrar els jocs esportius i aturar totes les guerres.

El segon exemple és el que es va anomenar la **diplomàcia del ping-pong** l'any 1971. La història va ser que esportistes de la selecció americana es varen quedar a veure l'últim partit que jugava un duo xinès. Com que no quedaven més esportistes al pavelló olímpic, varen pujar plegats a l'últim autocar que els portava a la vila olímpica. Quan varen baixar els periodistes es varen quedar astorats que els esportistes estiguessin junts, en varen fer uns bons reportatges i, en ser llegits pel president **Mao Tse-tung**, ho va veure com una oportunitat per iniciar el desgel amb el bloc capitalista convidant la selecció americana a visitar la Xina. Un any més tard, Nixon visitava oficialment el país i d'aquesta manera evitàvem, probablement, la tercera guerra mundial.

El tercer exemple, del qual s'han fet pel·lícules com *Invictus*, és com **Nelson Mandela** va utilitzar l'esport per reconciliar un país que havia estat trencat. El rugbi en la Sud-àfrica de l'apartheid era vist com l'esport dels opressors, i el president Mandela, lluny d'eliminar-lo, el va potenciar fent que tothom l'identifiqués com un espai de reconciliació.

Per últim, En **els Jocs d'hivern** celebrats l'any passat a Pyeongchang, la diplomàcia olímpica va aconseguir la reconciliació esportiva entre les dues Corees, dos països històricament enfrontats que gràcies a l'esport han iniciat la reconciliació aconseguint desfilar plegats en els jocs i posant les bases per començar un projecte per presentar candidatura d'uns Jocs Olímpics d'estiu.

Per cert, qui va ser l'artífex de tot plegat va ser un català, en **Pere Miró**, director general del Comitè Olímpic Internacional. Probablement el català amb més pes internacional actualment i que aprofitem l'avinentsa per informar a la Consellera de Cultura, aquest any hem iniciat una campanya de recollida de signatures perquè se li concedeixi **la Creu de Sant Jordi**.

Per tant, l'esport com a referent de pau, respecte i empatia.

Esportivitzem la política perquè això significarà que no hi haurà enemics, hi haurà rivals; i es podran batre en el terreny de joc, amb la màxima contundència i fair-play però, un cop s'acabi, han de ser capaços de generar

ponts i construir. Per tant, siguem capaços d'aplicar pau, amor i fraternitat; **esportivitzem la política.**

El segon punt és **explicar l'univers de l'esport.** Què és l'esport a Catalunya. Si ens fixem en les entitats *non profit*, tenim 70 federacions esportives, la UFEC, 12.500 clubs i entitats, més de 700 mil llicències, més de 3 milions de socis que formen part dels clubs, 45 consells esportius, la Unió de Consells Esportius de Catalunya i més de 150 mil escolars que practiquen esport diàriament. També tenim agents científics i significatius del sector: l'esport universitari, col·legis professionals, associacions empresarials de gestió d'instal·lacions públiques i privades, clústers empresarials.

Si ens fixem en el vessant *profit* Catalunya té més de 8 mil empreses que representen la regió europea amb més densitat d'empreses esportives. Saben quina és l'entitat o empresa que ocupa més gent, que té més pressupost i que té més seus internacionals? Potser tindran al cap un gran club de futbol però els haig de sorprendre, és *Fluidra*: ocupa més de 5.500 treballadors i factura més de 1.350 milions d'euros, amb seu a pràcticament tots els països.

De fet, l'esport català representa el 2,1% del PIB català. Ocupa més de 80 mil treballadors i treballadores, té més de 40 mil voluntaris (esportius, dirigents, entrenadors, assistents en competició, àrbitres, etc.) Saben quant hauria d'invertir l'administració si haguéssim de retribuir a tots aquests voluntaris? Més de 350 milions d'euros.

El mapa d'entitats esportives sense ànim de lucre del país és molt clar. El 70% dels clubs tenen menys de 100 socis. I només un 5% en tenen més de 1.000. És per això que ens hem de dotar d'una llei *ad hoc* per aconseguir donar més i millor suport a les entitats.

L'esport té molts cognoms: l'esport és economia, l'esport és salut, l'esport és projecció internacional, l'esport és educació, l'esport és territori, l'esport són valors, l'esport és ocupació, l'esport és cohesió social, integració i igualtat.

L'Esport és economia com hem pogut comprovar amb les xifres comentades.

L'esport és ocupació. Més de 80 mil professionals. Aquí, permetin-me fer un afegit sobre la importància que té per nosaltres la formació dels nostres professionals i també la puntualització que, aquesta llei que s'inicia avui no modifica la llei de professionals de l'esport aprovada el 2007 en aquesta cambra. Perquè nosaltres apostem radicalment per la millor formació per als nostres tècnics i la màxima seguretat pels nostres esportistes.

L'esport és salut. En una societat cada vegada més sedentària, cal fer una aposta decidida i moderna a favor de l'esport. Cada euro invertit en l'esport representa 20 d'estalvi a la sanitat. Una persona que fa esport, costa entre 200 i 400 euros menys a la sanitat pública que una sedentària. S'estima que el cos del sedentarisme a tot l'estat arriba als 2.000 milions d'euros. I, de fet, la gent que fa esport redueix un 25% la possibilitat de contraure càncer, un 30% la diabetis severa i un 33% els infarts de miocardi.

L'esport és projecció internacional. Aquesta frase tan mítica "el nostre món és el món", és la filosofia de l'esport. No només volem ser els millors del món, que ho som en molts casos, sinó que volem atreure competicions internacionals perquè els millors del món vinguin a competir a casa nostra. Quina millor manera de projectar Barcelona i Catalunya al món va ser la de tenir l'oportunitat de celebrar els Jocs Olímpics el 92?

I parlant de **l'esport com a element educatiu**, ara que hi ha problemes de seguretat entre els joves, saben quin és el millor poli? El poliesportiu, perquè si invertim en esport, invertim en educació i valors. Els valors que transmet l'esport són immillorables. Treball en equip, empatia, companyonia, superació, esforç, respecte vers l'altre. Valors fonamentals per enfortir la societat i per al futur dels ciutadans i ciutadanes. Una societat educada i esportiva és una societat millor.

L'esport és territori. Cal que les estructures de representació futures de l'esport hi estigui representat tot el territori per donar igualtat d'oportunitat de pràctica esportiva a qualsevol lloc de Catalunya.

L'esport és cohesió social, integració i igualtat. Si volem una societat més justa, equitativa i plena d'oportunitats, necessitem invertir en l'esport. L'esport és, probablement, l'eina més potent per a la cohesió social, per a la integració i també per a la igualtat, tant social com de gènere. Hi ha un munt de projectes que les entitats estan desenvolupant i que van en

aquesta línia. L'esport genera felicitat i apoderament. Com més esport fem, més feliç i més forta tindrem la nostra gent.

Finalment em centraré en el que pretén la nova llei de l'esport. Primer de tot, voldria **agrair l'esforç** que han fet tant els promotors, les altres entitats del sector, el Govern de la Generalitat de Catalunya, els partits que el conformen i el Partit Socialista de Catalunya per arribar al **consens actual**. Gràcies a tots per l'esforç fet.

Quins són els objectius que perseguim amb aquesta transformació del sistema esportiu català? El primer: **simplificació administrativa** de la regulació sobre les entitats. Volem estar regulats amb els mateixos deures i obligacions que la resta d'entitats sense ànim de lucre, com les entitats socials, culturals, veïnals, empresarials, etc... Volem que se'ns reguli pel Codi civil de Catalunya.

El segon: **l'homologació internacional** del sistema esportiu català, amb la creació d'una entitat paraigua, tal com tenen la resta de països del món. La resta de països tenen comitès olímpics o confederacions, nosaltres volem la Unió d'Esports de Catalunya, que sigui una entitat sense ànim de lucre, representativa i democràtica del sector *non profit*, que defensi els interessos del sector, i col·labori amb l'administració. El que pretenem, per posar un exemple gràfic, és: imaginin-se un bot de rem, el timoner, qui marca el rumb cap a on ha d'anar la política esportiva, és el Govern i qui rema són les entitats. Aquesta és la visualització que volem del sistema esportiu. Això no és privatitzar, és apoderar les entitats del país.

I, per últim, el tercer objectiu: **el finançament**. Necessitem un finançament digne per a les entitats. De fet, si vostès es fixen amb el que s'ha ajudat les entitats per part de la Generalitat els últims anys, estem al voltant dels 10 milions d'euros. Saben quant inverteixen a Suècia (que és un país similar a nosaltres)? 200 milions d'euros. I a Dinamarca? 150 milions. I a Holanda? Més de 250 milions d'euros. Per tant, som a anys llum d'equiparar-nos amb el que tenen la resta de països europeus. Perquè ells entenen l'esport com una eina de promoció social imprescindible per donar resposta a les necessitats del seu país.

Volem un **finançament just i digne**, que avui malauradament no tenim. Que ens permeti treballar a mitjà i llarg termini en propostes educatives, socials

i esportives per millorar la nostra societat i estar a l'altura del que necessita Catalunya.

No volem viure de la caritat o de la subvenció pública; només volem que una part del que generem retorni al món de l'esport sense ànim de lucre. Tal com proposem nosaltres, amb criteris meritocràtics, fent-les així entitats de referència i amb la màxima transparència.

Les entitats es mesuren amb **tres balanços**. El balanç **econòmic**: els comptes han d'estar perfectament equilibrats; el balanç **esportiu**: volem i ens reclamem èxits esportius; i el balanç **social**: compromís amb la societat, cohesió social integració, etc.. no hi ha cap empresa ni entitat en aquest país a qui demanin aquests tres balanços com Sí ens demanen a nosaltres. I per això necessitem dotar-nos d'una nova llei que doni resposta a aquestes necessitats.

Per acabar confiem amb vostès perquè aquesta nova llei, de la qual avui posem la primera pedra, transformi el nostre país convertint l'esport en el quart pilar fonamental de l'estat del benestar.

Com diu el Claim olímpic, fem-ho Junts, que arribarem més ràpid, serem més forts i arribarem més lluny!